

L'escenari
de llauna

Shakespeare, carn de cinema

Francesc Rotger

Quan se publiquin aquestes línies, ja sabrem quants d'Oscars se n'haurà duit *Shakespeare in love*, la gran contribució britànica d'enguany a l'orgia de premis de la nit, diuen, més brillant de Hollywood. També és possible que no se n'endugui cap, que no ho crec. Així i tot, em criden l'atenció, com a mínim, dues coses. Una, que amb tots els milions de dòlars del món i un públic sotmès, a tots els països, la indústria cinematogràfica nord-americana sigui, en canvi, incapaç de produir un nombre prou presentable de bones pel·lícules i hagi d'incloure, a les seves candidatures als Oscars, productes europeus evidentment més econòmics, però de més qualitat (¿o per ventura ho fan per a congraciarse amb aquest gran Moloch?). Dos, que la dita Meca del cinema consagri oficialment com a una de les pel·lícules de l'any un film en el qual el seu personatge protagonista és, precisament, el creador més important de la història del teatre universal: William Shakespeare.

Ja he recordat, altres vegades, que el cinema s'ha inspirat en nombroses ocasions en tragèdies o comèdies, vaja, en textos escrits per als escenaris. Però, algunes poques vegades, el cinema ha aprofitat, fins i tot, les mateixes biografies dels autors teatrals. Ara mateix record una pel·lícula memorable, un *Molière*, que no debades el va realitzar Ariane Mnouchkine (esper de no haver-me oblidat cap "n" del seu nom), amb tota la troupe del Teatre del Sol i amb alguns actors convidats no menys convincents. La joventut de Shakespeare ha inspirat una sèrie de televisió, jo diria que normaleta, i ara aquesta pel·lícula de John Madden, de la qual la participació al guió de Tom Stoppard ja representa una garantia d'esperit genuïnament shakespearia.

No record, ara mateix, moltes més pel·lícules que hagin recreat les vides i miracles dels autors teatrals. Dels quatre que m'atreveix a considerar com els creadors escènics espanyols més significatius d'aquest segle: Lorca, Valle-Inclán, Jardiel Poncela i Mihura, només la biografia del primer sí que ha estat aprofitada pel cinema (no massa bé aprofitada, em sembla), però bàsicament per la seva aura poètica. Cervantes, tres quarts del mateix, perquè el seu teatre representa un aspecte secundari de la seva producció. I això que hi ha autors teatrals de vida aprofitable. Com el patafísic Alfred Jarry (*Ubu Roi*), que es passejava per París amb dues pistoles. □

